

LBRIS

We know
books

ANXIETATE

Radiografia anxietății
dobândite la naștere

EDUARD ANDREI VASILE

EDITORIA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

CAPITOLUL: 1 APRILIE 1995	11
CAPITOLUL: ICE	20
CAPITOLUL: STRADA CAREI	24
CAPITOLUL: MERRY ȘI OTTO	27
CAPITOLUL: CHIOJDU MIC	30
CAPITOLUL: VARA ÎN CHIOJDU MIC	34
CAPITOLUL: MAMA NOMA	37
CAPITOLUL: BUBU	41
CAPITOLUL: CESY	45
CAPITOLUL: MARȚEA ȘI SÂMBĂȚA	49
CAPITOLUL: NOUA CASĂ	54
CAPITOLUL: LICEUL CUZA, CORNURI CU VIȘINE ȘI LECȚII DE MEMORIE	58
CAPITOLUL: COCO, BOBIȚĂ ȘI PACO – LECȚII DESPRE PIERDERE	62
CAPITOLUL: LAURA – ELEGANȚĂ, ÎNGHEȚATĂ ȘI O PROMISIUNE DE VARĂ	67

CAPITOLUL: BOBBY – PRIMA FISURĂ ÎN STICLA COPILĂRIEI	70
CAPITOLUL: DIVORȚUL – 2014.....	76
CAPITOLUL: IRINA – PRIETENIA CARE A CRESCUT ODATĂ CU NOI.....	79
CAPITOLUL: ANNE – PRIETENA DE PE TOATE DRUMURILE	82
CAPITOLUL: DOAMNA ÎNVĂȚĂTOARE – STELA CRISTACHE, CĂPȘUNA CU FOC	86
CAPITOLUL: OMEGLE – 200 DE NOPTI DE GROAZĂ.....	89
CAPITOLUL: ZIUA FURATĂ	93
CAPITOLUL: MESAJE DE LA TATA – CÂND IUBI- REA NU MAI VINE	98
CAPITOLUL: MOTORUL INIMII MELE.....	102
CAPITOLUL: PRIMA MAȘINĂ, PRIMUL VIS TRĂDAT.....	107
CAPITOLUL: VARA ACEEA ÎN CARE AM CREZUT CĂ VOI MURI.....	111
CAPITOLUL: DORUL CARE PLÂNGE ÎN DOUĂ DIRECȚII	115
CAPITOLUL: FII BĂRBAT, NU MAI PLÂNGE!....	119
CAPITOLUL: CUVINTE CALDE ÎNTR-UN ORAȘ ÎNGHEȚAT – CRĂCIUNUL 2013	122
CAPITOLUL: CERUL PE CARE NU L-AM ATINS	126

CAPITOLUL: O UȘĂ MAI ÎNCOLO – PRIMELE ÎNCERCĂRI DE VINDECARE.....	129
CAPITOLUL: PIANUL PE CARE L-AM PLĂTIT CU SUFLETUL ȘI LINIȘTEA MEA	133
CAPITOLUL: ADRIANA – FRUMUȘEȚA CARE S-A ARS DIN INTERIOR.....	137
CAPITOLUL: COLO – FRATELE PE CARE L-AM ÎNTÂLNIT CÂND AVEAM CEL MAI MULț NEVOIE DE UN OM	141
CAPITOLUL: URSULEȚUL CARE A PĂSTRAT VIAȚA.....	148
CAPITOLUL: PRIMUL ZBOR. ȘI PRIMA DATĂ CÂND M-AM SIMȚIT, POATE, UȘOR FERICIT.....	151
CAPITOLUL: CRISTINA – SUFLETUL PERECHE PE CARE VIAȚA MI L-A DAT ÎN TAINĂ	155
CAPITOLUL: CURSURILE DE ENGLEZĂ ȘI DUREREA DE A FI ACUZAT NEDREPT	158
CAPITOLUL: C4 – VISUL IEFTIN CARE M-A COSTAT SCUMP	162
CAPITOLUL: SĂRBĂTORI CU CÂNTEC ȘI CU NOD ÎN GÂT	165
CAPITOLUL: COPILUL DE 35 DE ANI.....	169
CAPITOLUL: CRISTIANA, ÎNTRE GANG ȘI GALAXIE	172
CAPITOLUL: SOMNUL CARE N-A MAI VENIT NICIODATĂ LA TIMP.....	177

CAPITOLUL: PILULELE CARE NU MI-AU SPUS CE TRATEAZĂ	180
CAPITOLUL: CE NU AM PUTUT PURTA PE PIELE.....	183
CAPITOLUL: ȚIGARA PE CARE N-AM VRUT-O ȘI TOTUȘI AM APRINS-O.....	186
CAPITOLUL: DUREREA PE CARE A ALES SĂ O ASCUNDĂ.....	190
CAPITOLUL: ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT – DRUMUL SPRE CATEDRĂ	196
CAPITOLUL: CATEDRA DIN CARE AM ÎNFLORIT.....	202
CAPITOLUL: CÂND NU VEȚI MAI FI.....	210
CAPITOLUL: „LUMINA DE LA CAPĂȚUL ÎNCEPUTULUI”	214

CAPITOLUL

1 APRILIE 1995

M-am născut. Cu zăpada căzând violent peste oraș, cu noaptea coborând lent peste un început de viață care n-a vrut să fie primăvară, ci o iarnă prelungită – ca o probă. Ninsorea era densă, grea, cu fulgi mari ca niște semne de întrebare care pluteau între cer și pământ. Ceva nu voia să se termine. Sau poate ceva tocmai începea.

În spital, lumina era crudă. Neonul nu iartă nimic. Nici bucuria, nici frica. Le arată pe toate așa cum sunt: crude, tremurătoare, încordate. Mama m-a privit cu ochi uzi și neclintiți, de parcă în acea clipă și-ar fi oferit tot trecutul ca jertfă pentru viitorul meu. Nu m-a privit ca pe un necunoscut. M-a privit ca pe o promisiune împlinită. Ca pe o rugăciune rostită de atâtea ori în tăcere, încât ajunsese să doară. În ea nu era îndoială, ci o iubire atât de adâncă, încât se clătina sub propria intensitate.

Lângă ea era Vicky, prietena care știa tot. Care fusese acolo în zilele de frică, de visuri, de cumpănă. Plângea și ea, dar discret, cum plâng cei care nu vor să

deranjeze miracolul. Râdea cu ochii, dar pe dinăuntru tremura – de prea mult frumos, de prea multă viață într-o cameră atât de mică.

Eu... eu nu știam nimic. Nu aveam cuvinte. Nu aveam conștiință, dar aveam o simțire crudă, pură, care îmi spunea: *aici ești iubit, dar totul te va dura.* Încă nu învățasem să respir bine, și deja simțeam cât de grea e lumea. Nu prin oameni, ci prin felul în care totul te atinge: lumina rece a neanelor, sunetul gol al pașilor pe hol, mirosul de spirt și așteptare. Era un început – nu doar al meu, ci al unei realități pe care va trebui s-o învâț ca pe o limbă străină.

Plângeam, dar nu din frică. Plângeam pentru că nu știam cum altfel să spun: *am ajuns.* Și că „ajungerea” asta vine cu un șoc, cu un gol, cu o descompunere. Ca și cum ai fi smuls dintr-un vis cald și aruncat într-un univers care nu știe ce să facă cu tine, dar te vrea. Te vrea sincer, fragil, profund. Așa cum mama mă voia. Așa cum ochii ei îmi spuneau: *știi că o să doară, dar sunt aici. Sunt a ta. Și tu ești al meu.*

Și apoi... apoi a venit ea. Bunica. Cu pașii grăbiți și obrazii roșii de vântul tăios. A intrat ca o furtună blândă, cu gesturi practice, dar cu inima în mâini. Nu era loc pentru îndoieli în prezența ei. Era ca și cum toată lumea ar fi avut un rost mai clar, mai cald, când era ea acolo. M-a luat în brațe și a șoptit ceva ce n-am înțeles, dar am simțit. Era un fel de legământ. Nu spus în cuvinte, ci în vibrație. În felul în care mă ținea. În felul în care îi tremura bărbia și se forța să nu plângă. Bunica – mama de rezervă, stâlpul din umbră, inima mea cu o generație mai veche, dar mereu vie.

După câteva zile, lumea s-a schimbat. M-au scos din spital într-o păturică groasă, cu obrazii roșii de aerul crud de aprilie. Și totul a fost copleșitor. Străzile, tramvaiele, zgomotul, umbrele oamenilor. Am ajuns „acasă”. O garsonieră din Balta Albă. Mică. Sinceră. Cu miros de cafea rămas în perdele și cu povești care nu se mai spun, dar care plutesc. Camera era caldă – nu prin calorifer, ci prin prezență. O cameră care a ținut în ea atâtea emoții încât pereții păreau că îmi șoptesc *bine ai venit!*

Patul era mic. Lumea – uriașă. Geamul dădea spre niște blocuri tăcute și o bucată de cer. Acolo aveam să cresc. Într-o lume de femei puternice, care au învățat să iubească în tăcere, să sufere discret, să țină totul pe umeri și să zâmbească copilului chiar și atunci când le cade cerul pe tâmpile.

Mama mă ținea în brațe, iar bunica aducea ceai. Vicky povestea ceva și toată lumea râdea. Dar eu... eu simțeam ceva în stomac. O tensiune blândă. O presiune de parcă lumea mi se așeza pe piept – nu ca o povară, ci ca o responsabilitate. *Să fiu* devenea deja o sarcină imensă. *Să nu dezamăgesc. Să nu simt prea mult. Să nu tulbur echilibrul fragil al iubirii lor.* Pentru că mă iubeau. Și știam că mă iubeau. Dar iubirea – adevărata iubire – vine cu o greutate sfântă. Cu un fior. Cu o formă de spaimă că nu vei fi niciodată suficient pentru cât de mult ești dorit.

Zăpada s-a topit în câteva zile. A rămas doar umezeala pe marginea trotuarului și mirosul de pământ reavăn. Dar în mine, ninsoarea aceea de aprilie s-a așezat ca o tăcere originară. O promisiune pe care

încă nu știu cum s-o țin, dar o port cu mine. În piele, în sânge, în fiecare vis.

Așa a început viața mea: cu iubire profundă, cu zăpadă neașteptată, cu trei femei care mi-au fost lumină, scut și rădăcină. Cu o garsonieră care mi-a fost univers. Cu un început care nu a fost liniștit, dar a fost complet. Și adevărat.

Zilele următoare au venit nu ca o curgere, ci ca niște frânturi de timp rupte dintr-un film mut. Fiecare dimineață era ca o ușă care se deschidea prea larg, lăsând înăuntru tot frigul lumii. Nu știam ce e ziua și ce e noaptea. Știam doar că erau momente când plângeam mai tare și altele în care tăceam brusc, absorbit de un aer greu, ca și cum aerul în sine ar fi avut memorie și traume. În garsoniera din Balta Albă, timpul nu avea aceleași reguli ca afară. Totul era lent, rotund, cald pe dinăuntru, dar mereu cu o margine de incertitudine.

Mama mă ținea la piept, dar uneori simțeam cum îi tremură inima. Îi simțeam inima în obrazul meu. Când mă linișteam, inima ei bătea mai rar. Când plângeam, accelera. Era ca un duet involuntar al ființei noastre comune. Eu eram extensia ei, dar și începutul unei distanțe care o speria. Ea știa deja că nu mă va putea proteja de tot. Îmi imaginam spaima ei ca pe o pătură subțire, care nu acoperă suficient niciodată. Când adormeam, o simțeam privind în gol, cu ochii pierduți între *cum o să fie?* și *oare am făcut bine?*

Bunica mă ținea altfel. Cu încredere. Cu gesturi ferme. Cu o liniște care nu venea din absența fricii, ci din acceptarea ei. Cu ea nu simțeam aerul greu,

ci o continuitate misterioasă, ca o poveste spusă fără cuvinte. Când eram în brațele ei, adormeam ca și cum m-aș fi întors undeva cunoscut. Nu la începutul vieții, ci poate mai înainte de ea. Poate la începutul începuturilor.

Noapțile erau lungi. Uneori, când toți dormeau, aveam senzația că aud lucruri. Nu sunete clare, ci un fel de mișcare a lumii, ca și cum realitatea se schimba puțin noaptea. Îmi venea să țip, dar nu știam de ce. Poate că sufletul meu încă nu se închegase bine. Poate că încă nu-mi găsisem locul în carne. Aveam vise pe care nu le țineam minte, dar mă trezeam cu o greutate în piept. O presimțire. O agitație. Ca un avertisment că viața va fi multă, intensă, haotică. Că nu voi fi niciodată un om liniștit.

Mama vorbea cu mine în șoaptă. Vocea ei era ca un fir de ață care mă ținea legat de lumea asta. Uneori îmi povestea nimicuri, alteori doar ofta. Când ofta, simțeam cum spațiul din jurul nostru se contractă. De fiecare dată, în acele momente, o parte din mine simțea că trebuie să facă ceva – să o salveze. Dar eram prea mic. Neputincios. Și poate de acolo, din acele zile, am rămas cu această rană: nevoia de a-i salva pe toți, înainte de a învăța să respir bine.

Vicky venea des. Adesea cu flori sau prăjituri. Spunea lucruri amuzante, dar ochii ei se înveseleau doar pe jumătate. Simțeam în ea o tristețe care nu era a noastră, dar care se lipea de pereți. Mirosul parfumului ei rămânea ore întregi după ce pleca. Așa am învățat prima dată ce înseamnă absența. Nu când cineva dispăre, ci când ceva din el rămâne, dar nu mai răspunde.

Într-una din zile, ninsoarea s-a oprit. O liniște ciudată s-a lăsat peste oraș, de parcă toți ar fi ținut respirația. Mama a deschis geamul pentru câteva secunde. Aerul rece a intrat ca o realitate străină. Mirosea a ceva proaspăt, dar și a ceva ce urma să se schimbe. Am simțit cum o parte din mine se strânge. Ca și cum aș fi știut deja că fiecare zi aduce o pierdere. Că bucuria vine întotdeauna cu riscul de a nu o putea păstra.

Și totuși, în acele zile, iubirea a fost prezentă. Nu una liniștită, ci una vie, agitată, neliniștită – exact cum aveam să fiu și eu. O iubire care nu promite siguranță, dar care în fiecare clipă spune: „*sunt aici*”. Așa am învățat că nu ai nevoie de perfecțiune ca să fii iubit. Doar de oameni care nu pleacă atunci când devine greu.

Zilele următoare nașterii mele nu au fost o lună de miere. Au fost un început. Brut. Frumos. Sincer. Înflorător. A fost o bătălie de înlănzire. Între mine și viață. Între mama și frica ei. Între bunica și tăcerea timpului. Între casă și lumea de afară.

Și în mijlocul tuturor, eram eu. Un copil mic, cu ochi prea mari și inima prea atentă. Cu pielea subțire și vise grele. Cu fruntea deja apăsată de o lume care avea să mă iubească, dar niciodată să nu mă lase în pace.

Poate că așa se nasc oamenii anxioși: nu din lipsa iubirii, ci dintr-o iubire atât de adâncă, încât le rupe contururile. O iubire care se teme. Care se întrebă. Care speră cu lacrimi în colțul ochiului. Iar eu am fost sculptat din această iubire tremurată. Și poate, tocmai de aceea, încă mai tremur.

PRIMII ANI DE VIAȚĂ. SAU ÎNCEPUTUL A CEEA CE NU POT UITA.

Îmi amintesc mai întâi tăcerea. O tăcere caldă, textilă, ca o pătură moale care îți acoperă capul și te lasă să auzi lumea doar filtrat, ca prin apă. Lumea aceea mică, rotundă, în care totul era aproape. Aproape de piele. Aproape de inimă. Aproape de mine.

Acolo era Mama Noma – bunica mea, dar de fapt, mamă în tot ce contează. Avea mâinile muncite, dar fiecare mișcare era un ritual. Nu făcea lucruri, ci săvârșea gesturi. Mă hrănea, mă spăla, mă îmbrăca, dar totul avea o taină, ca și cum eram o mică făptură sfântă venită în grija ei. Nu ridica vocea, dar o auzeam mereu. Vocea ei era liniștea din cameră, mirosul din bucătărie, lumina care se așeza pe fața mea dimineața. Mă învăța cu ochii. Cu sprânceana ridicată și gura strânsă într-un zâmbet ascuns. Era puternică într-un mod care nu striga, dar care putea muta munți din priviri.

Și era Bubu. Bunicul. Elegant ca o epocă apusă. La costum mereu, chiar și în casă, de parcă viața era o ocazie de a arăta respect. Pentru mine, era un fel de rege domestic – tăcut, atent, întotdeauna gata să îndrepte ceva ce părea strâmb în lume. Cu el, fiecare dimineață era o promisiune. Fără să spună prea mult, făcea. Îmi aducea laptele cald, mă învelea când adormeam pe canapea, mă ridica ușor, cu o grijă aproape ritualică, dacă oboseam din joc. Iarna, ieșea înaintea mea pe alee și curăța zăpada cu o grijă desăvârșită. Niciun fulg nu trebuia să-mi atingă drumul. Niciun obstacol nu trebuia să-mi taie pașii. De parcă voia să-mi

arate că viața poate fi netezită, măcar cât sunt mic. Măcar cât timp îl am.

Și Mama Uca... Mama mea. Lumina neliniștită. Tânără, frumoasă, cu părul lung și ochii oboșiți de gânduri. Mă iubea cu o intensitate care uneori mă speria. Pentru că iubirea ei nu era niciodată liniștită. Era o flacără care nu ardea nimic, dar consuma totul în jur. Mă ținea strâns de parcă dacă m-ar fi lăsat o secundă din brațe, ceva s-ar fi rupt. Îmi vorbea cu voce joasă, de parcă fiecare cuvânt era un secret doar al nostru. Îmi spunea că sunt lumină, dar o vedeam adesea pe întuneric. Îmi spunea că sunt curajos, dar o simțeam tremurând noaptea. Ne iubeam în tăcere, în priviri, în mâini mici strecurate în palme obosite.

În jurul meu, timpul curgea ciudat. Nu în ore și zile, ci în emoții: râsul lui Bubu în timp ce mă legăna pe genunchi. Sclipirea din ochii Mamei Noma când îmi pronunța numele încet, ca pe un cântec. Oftatul mamei în timp ce îmi mângâia părul. Sunetul farfuriilor în bucătărie. Zgomotul ușii la intrare. Pași. Glasuri. Fără spaime mari, dar cu o neliniște care începea să incolțască undeva în mine. Ca o umbră în colțul camerei.

Am învățat repede să ascult dincolo de cuvinte. Să simt tensiunile nevăzute. Să știu când e ceva „în neregulă” chiar dacă toată lumea zâmbea. Era ca o capacitate extrasenzorială – o antenă emoțională care scana totul. Devenisem un copil atent. Prea atent. Simțeam când Mama Uca își ștergea ochii pe furiș. Când Bubu se uita în gol puțin mai mult decât era cazul. Când Mama Noma tăcea puțin prea adânc. Iar în acele tăceri... creșteam.

Nu era nimic rău. Nimeni nu făcea rău. Totul era bine. Era iubire. Multe brațe. Multe povești. Multe jucării. Dar undeva, între jucării și hainele călcate cu grijă, între parfumul lui Bubu și vocea caldă a bunicii, între zâmbetele mici ale mamei, era un spațiu liber. O absență. O întrebare care nu avea nume, dar avea greutate. Între toate prezențele, o lipsă. Nepronunțată. Dar simțită.

Când desenam, întotdeauna lăsam un colț gol. Când mă jucam, unul dintre personajele inventate era mereu plecat. Când adormeam, visam o figură difuză, mereu în mișcare, care nu apuca niciodată să stea lângă mine. Îmi închipuiam uneori o mână care m-ar fi ridicat altfel. Un chip pe care nu știam să-l conturez. O voce pe care n-o cunoșteam, dar pe care o așteptam.

Toată lumea era acolo. Și totuși, undeva, adânc în mine, se năștea întrebarea. Între toate gesturile perfecte, grija meticuloasă, dragostea învelită în fiecare zi... între toate acestea, creștea o frază nespusă: *Dar... unde e tata?*

CAPITOLUL

ICE

Tata era acolo. A fost de la început. În poze, în amintiri povestite, în certificatul meu de naștere. Nu era un necunoscut. Nu era absent. Doar că... nu era *cu adevărat* aici. Îl chema Vice. Dar eu, cu glasul meu stins și buzele moi de copil care abia descoperă sunetele, îi spuneam *Ice*. Și poate că nu era întâmplător. Ice. Gheață. N-aveam cum să știu engleză, dar știam că între mine și el era mereu un strat subțire și rece. Nu era neapărat dur, ci doar... opac. Ca o fereastră aburită iarna – vezi dincolo, dar nu ajungi niciodată.

Era un om simplu. Născut la țară, crescut între dealuri, vaci și lut sub unghii. Cu gesturi domoale, cu gânduri care nu se rosteau niciodată, cu o liniște care nu știa să fie caldă. A venit la oraș înainte de Revoluție. A visat asfaltul. A visat ferestrele mari, tramvaiele, un apartament cu ușă metalică și apă caldă. Și pentru asta... s-a căsătorit.

Mama avea 19 ani. El, 30. A fost un calcul simplu: pentru buletin de București. N-a fost o declarație, ci o mișcare. O alegere care a devenit viață. Mama Uca

era tânără, cu ochii vii și visători. Vice – serios, sigur pe el, cu Dacia lui 1310 parcată fix sub geam, curată, strălucitoare. Mulți n-aveau mașină. El avea. El știa. El putea.

Se spune că a simulat un mic accident ca să o cucerească. O zgârietură pe aripă. O glumă. O intenție. „Pentru tine,” i-a spus, cu un zâmbet care părea tandru. Și ea a râs. Tinerețea nu întreabă. Tinerețea crede. Se aruncă.

Dar Mama Noma... ea a simțit. A simțit dinainte. Din prima clipă. Din privirea lui care nu se înmuia niciodată. Din felul în care îi ocolea întrebările. Din felul în care își ținea palmele încrucișate pe piept ca și cum ar fi ascuns ceva. Ea n-a fost niciodată de acord. A plâns în tăcere. A încercat să oprească. A sperat. S-a rugat. I-a vorbit mamei până când cuvintele au obosit și au devenit doar suspine. Întoarce-te. Nu e omul tău. Nu-ți va încălzi sufletul. Dar nimeni n-a ascultat.

Bubu, în schimb... Bubu era de partea fetei. Îi plăcea Ice. Îl găsea serios, bine îmbrăcat, cu Oltcit și apoi cu Dacia întreținută. Îl bătea pe umăr și îi spunea: *Bine, mă, dacă tot ți-ai pus în cap s-o iei, fă să nu regreti.* Uneori, îi dădea ponturi cum s-o scoată pe mama la plimbare. Complota cu un zâmbet ascuns. Nu pentru că n-o iubea pe Noma, ci pentru că voia să creadă că viața merge înainte oricum.

Când m-am născut, Ice a fost acolo. A privit. A spus că e mândru că are băiat. A rostit cu voce tare „al meu” și l-a spus apăsător, ca pe o medalie. Dar în privirea lui nu era topire. Era afirmare. Nu emoție, ci

poziție. Era mai mândru de ideea de fiu, decât de fiul din fața lui. Sau poate doar nu știa cum să fie altfel.

Când eram mic, conducea Dacia 1310. Un alb prăfuit, cu banchete tari și uși care scârțâiau ușor. Mă urcam pe bancheta din spate și simțeam mirosul de plastic vechi, aer cald, textile grele. Ice conducea riguros, fără să vorbească. Nu fuma. Asculta muzică. Drumurile cu el erau liniștite, dar nu liniștitoare. Nu se întâmpla nimic rău. Dar nici ceva viu.

Îmi spunea uneori *hai la Ice*, dar vocea lui nu se cobora niciodată la mine. Nu stătea în genunchi, nu mă privea în ochi. Îmi punea mâna pe cap, mecanic. Mă ridica în brațe, dar fără să se înmoaie. Fără să mă simt „cuprins”. Și acolo, în gestul ăla – al unui tată care nu face rău, dar nu știe să facă bine – se naște rana aia care nu se vede la radiografie.

Mama Uca devenea tăcută în preajma lui. Nu răspundea. Nu zâmbea. Nu riposta. Doar... se stingea puțin. Într-un fel care doar eu și Mama Noma îl observam. Iar Mama Noma îl privea cu o ură surdă, mascată în politețe. A fost iubirea pe care ea n-a vrut-o niciodată pentru fata ei. Și acum o consuma în fiecare zi, în fiecare prezență a lui Ice, ca pe un blestem acceptat.

Eu? Eu am învățat să fiu atent. Prea atent. Să nu-i deranjez când vorbeau. Să intuiesc când trebuie să plec din cameră. Să citesc aerul dintre ei. Să-mi țin gura închisă și urechile deschise. Creșteam într-un dans tăcut cu un bărbat care era tatăl meu, dar nu mă învăța să fiu fiu.

Și asta e durerea care n-are strigăt. Când ai un tată care e acolo, dar nu e alături. Când nu ai ce să-i reproșezi clar, dar știi că lipsește totul. Nu o palmă. Nu o vorbă grea. Ci o absență densă, acoperită de prezență formală.

Când mă gândesc acum la el, îl văd la volanul Daciei, cu mâinile fixate pe volan, cu ochii la drum, fără să întrebe ce simt. Fără să știe ce vis am avut noaptea trecută. Fără să bănuiască de câte ori l-am așteptat să devină mai cald.

Și undeva, în adâncul copilului care am fost, întrebarea continua să bată, surdă, în tâmples: *Dacă tata era acolo... de ce nu l-am simțit niciodată aproape?*